

Inddømmelse i et vist Tugthus herester skeete, saa maatte Afgjørelsen deraf beroe paa den executive Øvrighed. Jeg veed ikke rettere, end at den Anstuelse, som blev fremsat af bemeldte Commission, hvori der var 2 Medlemmer af Cancelliet, gjorde sig ganske almindelig gjældende, og at det var anseet som en nødvendig Betingelse for at de nye Straffeanstalter kunde blive anvendte paa en hensigtsmæssig Maade, saasnart de blive saavidt fuldforte, at de kunde tages i Brug. Den Indvending, som i særdeleshed kunde gjøres herimod, nemlig at Disciplinen, Bespisningen og hele den indre Orden i Straffeanstalterne var forssjellig paa de forssjellige Stæder, synes dog ikke at være afgjørende; thi jeg forudsætter, at Forbryderne dog ikke ved deres Forbrydelse kunne have erhvervet en bestemt Ret, en jus quæsitum til at affone deres Straf i en vis Straffeanstalt. Men, uagtet den ene Straffeanstalt kan være mildere, eller Øpholdet der mindre trykkende, end i en anden, saa ligger der slet ingen Grund i Sagens Natur til, at en Forbryder, som i Jylland er bleven dømt til Tugthusarbeide, skal behandles paa en mildere eller anden Maade, end den, der er dømt i Sjælland, og det synes derfor at være en Følge af det Princip, at Straffeanstalterne ere fælles for hele Riget, at en saadan Omflytning maa kunne skee. Naar dette engang er foreffret, vil først Afbenyttelsen af de nye Straffeanstalter strax fra Begyndelsen af kunne finde Sted paa en nogenlunde hensigtsvarende Maade. Dette er, hvad det væsentligste Punkt angaaer, som Udvalget har berørt i dets Betænkning over Udkastet.

Der er dog endnu et Spørgsmaal, som jeg ikke kan lade ganske uberørt, nemlig, hvorvidt det kan være hensigtsmæssigt, at den Bestemmelse, der ifølge de meget omfattende Anordninger af 11te og 15de April 1840 samt 26de Marts 1841 er gjældende for en stor Deel Forbrydelse, nemlig at Straffearbeide paa 5 Aar og derunder affones i Forbedringshuset, og derimod over den Tid i Tugthuset, gjøres ganske almindelig. Det kan ikke nægtes, at der endnu i Lovgivningen findes Forbedringshusstraf anført for endeel Lovovertrædelse, som synes mindre passende at skulle affones i

eller belægges med Straf i Tugthuset, eller i Fæstningen og Rasphuset. Det er ogsaa i Motiverne udtalt, at for Løsgænger, Betleri og Dvagsalveri kan Straffen udstrækkes til over 5 Aar, og, naar den anden Paragraph i Udkastet altsaa foreslaaer, at Bestemmelsen af Straffearbeide skulde være ganske almindelig, at indtil det Tidspunkt indtraadte, hvor Straffeanstalten i Horsens kunde tages i Brug, skulde alt Straffearbeide over 5 Aar være Fæstnings- eller Rasphuusarbeide, og paa 5 Aar og derunder Forbedringshuusarbeide, saa vil altsaa disse forommeldte Forbrydelse, naar de være begaaede saa ofte, at der ansattes Straffearbeide af over 5 Aar, nu i denne korte Tid kunne blive belagte med Straf i Rasphuset eller Fæstningen. Jeg maa herved tillade mig at gøre opmærksom paa, at det vistnok kun vil være i høist enkelte, sjeldne Tilfælde, at dette vil indtræffe — og man maa haabe, at det slet ikke vil indtræffe — thi, dersom Straffeanstalten i Horsens kan tages i Brug til Efteraaret, saa er det kun et halvt Aar, der er tilbage, og der udfordres jo, for at Nogen skal dømmes for Løsgænger til mere end 5 Aars Straffearbeide, at denne Forbrydelse skal være begaaet 5 Gange i det mindste; thi den mindste Straf for denne Forbrydelse, 5te Gang begaaet, er fra 4 Aar, Straffen i det Hele nemlig fra 4 til 8 Aars Arbeide, og der er altsaa Rimelighed for, at Straf over 5 Aar først vil idømmes for Forbrydelsen, 6te Gang begaaet. Betleri maa eet Gang tiere være gjentaget, for at denne Straffegrad kan anvendes; det er først for 6te Gang begaaet Betleri, at der anvendes Straf fra 4—8 Aars offentlig Arbeide, og altsaa vil i Reglen fordræ 7de Gang begaaet Betleri. For Dvagsalveri vil udfordres, at denne Forbrydelse 6te Gang er begaaet, thi 5te Gang straffes kun med 4 Aars Arbeide, efter Forordningen af 5te September 1794. Det er altsaa kun i høist enkelte Tilfælde, og naar man nu vil indføre en almindelig Regel og kun lade Forbedringshuusarbeide træde ind, hvor man kunde haabe og vente Forbedring endnu, saa synes det dog, at der tilsidst maa indtræde en Grad af disse Forseelser, hvor Forbedring ikke længer kan ventes. Naar En dømmes for 6te eller 7de